

РЕГУЛЮВАННЯ ПРАЦІ В КОНТЕКСТІ ЕНЕРГЕТИЧНОЇ ПОЛІТИКИ: ПРИКЛАД ЄС

Галинський Олександр Вікторович,
*аспірант кафедри правознавства
юридичного факультету
Східноукраїнський національний університет
імені Володимира Даля
м. Київ, Україна*

У сучасному світі енергетична політика відіграє ключову роль у формуванні економічного і соціального розвитку держав. Важливим аспектом цього процесу є вплив енергетичної політики на регулювання праці, зокрема в секторах, які зазнають значних змін у зв'язку з переходом на відновлювані джерела енергії та досягненням кліматичної нейтральності. Європейський Союз (ЄС) є одним із світових лідерів у впровадженні заходів, спрямованих на досягнення стійкого розвитку, що включає як трансформацію енергетичного сектору, так і адаптацію трудового законодавства до нових викликів.

Перехід на відновлювані джерела енергії може сприяти створенню робочих місць у таких секторах, як відновлювальна енергетика, електромобільність, зберігання енергії, енергоефективність та розумний облік енергії [1]. До початку поточної «мультикризи» – що охоплює кліматичну надзвичайну ситуацію, пандемію COVID-19, вторгнення Росії в Україну та кризи в енергетичному та продовольчому секторах – деякі дослідження передбачали, що світовий ВВП буде на 2,5% вищим за умови енергетичного переходу, ніж за наявних і запланованих політик [2]. Хоча за оцінками Міжнародної організації праці (МОП) у глобальному сценарії сталого розвитку до 2030 року через перехід до зеленої економіки може бути втрачено близько 6 мільйонів робочих місць, також прогнозується створення близько 24 мільйонів нових робочих місць [3]. Враховуючи вплив пандемії COVID-19, недавня оцінка Партнерства з дій у сфері зеленої економіки (PAGE) передбачає, що до 2030 року в рамках програми зеленого відновлення може бути створено близько 20 мільйонів додаткових робочих місць [4].

Паризька угода 2015 року [5] стала поштовхом до змін на енергетичному ринку, які спрямовані на впровадження зелених джерел енергії та трансформацію галузей, пов'язаних з викопним паливом. Вона також врахувала важливість забезпечення створення гідної праці

та якісних робочих місць для справедливого переходу. Енергетичні переходи можуть спричинити економічні витрати та швидкі зміни на ринку праці, і існуюча література частково висвітлює зміни в зайнятості, які можуть призвести до кількох труднощів, таких як вплив на доходи домогосподарств та засоби до існування через потенційні ризики зростання енергетичної бідності, а також можливі ненавмисні соціальні наслідки, такі як економічна нерівність або гендерні проблеми. Можливо, що перехід на відновлювані джерела енергії призведе до зростання попиту на більш розвинені навички, які будуть потрібні в нових секторах, таких як енергоефективність та ефективне використання ресурсів, або цифрові компетенції. Крім того, ця зміна вимагатиме від працівників ширших, мультидисциплінарних знань через нові бізнес-моделі та соціальні ініціативи [6].

Аналіз впливу енергетичного переходу часто проводиться на глобальному [1, 2] та національному рівнях, тоді як досліджень щодо впливу на регіональному рівні залишається небагато. Крім того, аналізи, зосереджені на регіонах, стикаються з серйозними викликами через безліч особливостей, характерних для різних регіонів (наприклад, щільність населення, історичні недоліки чи природні катастрофи), що ускладнює ідентифікацію причинно-наслідкових механізмів, а також застосування цих досліджень у різних контекстах.

Приклад робочих місць, безпосередньо та опосередковано пов'язаних із діяльністю у вугільній галузі (тобто вироботком і експлуатацією вугільних електростанцій), може показати серйозність викликів, з якими стикаються певні регіони ЄС, що зараз переживають енергетичний перехід і будуть стикатися з ними в найближчі роки. Як зазначається у звіті Об'єднаного дослідницького центру (JRC), існує значний ризик втрати робочих місць, пов'язаних із діяльністю у вугільній галузі, особливо в таких регіонах, як Болгарія, Німеччина, Греція, Польща і Румунія у десятилітті 2020–2030 років. Протягом цього періоду регіон Верхня Сілезія в Польщі [7] особливо піддається ризику, оскільки він може постраждати від найбільшої кількості потенційних втрат робочих місць – до 45 000 у загальному підсумку. Загалом, за оцінками звіту, до 2030 року загальна кількість втрат робочих місць на вугільних електростанціях і шахтах у ЄС може досягти 54 000 робочих місць або навіть близько 112 000 робочих місць за сценаріями поетапної відмови від вугілля.

Дослідження регіонів, які здійснили відносно успішний енергетичний перехід (наприклад, шведський регіон Ерншельдсвік або німецький регіон Лужиця), можуть служити джерелом передових практик. Загалом, інструменти, такі як політичний мікс [3] або

координація зацікавлених сторін, виявилися вирішальними для забезпечення справедливого енергетичного переходу.

Крім того, дослідження показують, що інвестування в навички, навчання та перенавчання є важливим елементом справедливого переходу. Також краща координація між енергетичним сектором і навчальними закладами має вирішальне значення для реагування на нові тенденції в освітніх потребах енергетичного сектору та інших галузей (ідентифікація трансверсальних навичок може розглядатися як одне з важливих завдань у цьому відношенні). Інші політичні інструменти, необхідні для сприяння справедливому енергетичному переходу, можуть включати програми соціального страхування, тимчасову підтримку доходу, підтримку безробітних, програми догляду за громадами, підтримку ринку праці (наприклад, перенавчання, підвищення кваліфікації та трансфер навичок), стратегії екологічної реабілітації та перепрофілювання. Однак можливість використання цих інструментів відрізняється в залежності від регіонів – не лише через різні ресурси та можливості, що є в розпорядженні регіонів, але й через повноваження регіональних органів влади, оскільки деякі з потенційних заходів можуть підпадати під компетенцію центрального уряду.

Таким чином, ми спробували виділити певні особливості зв'язку енергетичної політики та регулювання праці:

1) це вплив на ринок праці, оскільки переходи в енергетичній політиці, особливо пов'язані з декарбонізацією та переходом до відновлюваних джерел енергії, суттєво впливають на ринок праці. Це включає як створення нових робочих місць у галузях, що розвиваються, таких як відновлювальна енергетика та енергоефективність, так і скорочення робочих місць у традиційних галузях, пов'язаних із видобутком та використанням викопних видів палива;

2) правові виклики. Енергетичний перехід викликає нові правові виклики в галузі трудового права. Необхідність захисту прав працівників під час закриття вугільних шахт, нафтових платформ та інших підприємств традиційної енергетики вимагає нових правових механізмів, таких як компенсаційні виплати, програми перекваліфікації та підтримка працевлаштування. Крім того, енергетичний перехід вимагає гнучкості трудового законодавства для адаптації до швидких змін на ринку праці. Це включає запровадження нових форм зайнятості, гнучких умов праці, а також удосконалення механізмів перекваліфікації та підвищення кваліфікації працівників.

3) роль колективних переговорів, так як колективні переговори стають ключовим інструментом у забезпеченні справедливих умов праці та соціального захисту працівників під час енергетичного

переходу. Профспілки та роботодавці мають знайти компромісні рішення щодо нових умов праці, перекваліфікації та забезпечення стабільності зайнятості;

4) регіональні особливості. Зміни на ринку праці, пов'язані з енергетичною політикою, можуть відрізнитися в різних регіонах, залежно від їх залежності від традиційної енергетики. Тому важливо враховувати регіональні особливості при розробці та впровадженні трудового законодавства, що стосується енергетичного переходу.

Література:

1. IDB. Implications of the Energy Transition on Employment. Today's results, tomorrow's needs. 2021. URL: <https://publications.iadb.org/publications/english/document/Implications-of-the-Energy-Transition-on-Employment-Todays-Results-Tomorrows-Needs.pdf>.

2. IRENA. Transforming the energy system – and holding the line on the rise of global temperatures. International Renewable Energy Agency. Abu Dhabi. 2019. URL: https://www.irena.org//media/Files/IRENA/Agency/Publication/2019/Sep/IRENA_Transforming_the_energy_system_2019.pdf

3. ILO. World Employment and Social Outlook 2018 – Greening with jobs. Employment and the role of workers and employers in a green economy. 2018. URL: https://www.ilo.org/wesogreening/documents/WESO_Greening_EN_chap2_web.pdf

4. PAGE. Modelling a Global Inclusive Green Economy COVID-19 Recovery Programme. 2021. URL: https://archive.unpage.org/files/public/covid-19_ige_global_technical_report_final.pdf

5. UN. Paris Agreement. 2015. URL: https://unfccc.int/sites/default/files/english_paris_agreement.pdf.

6. Czako, V. Employment in the energy sector: trends and impact of the green energy transition. JRC. 2020. URL: https://joint-research-centre.ec.europa.eu/jrc-news/employment-energy-sector-2020-07-09_en.

7. Oskar Chmiel, Tomas Jeck et al. Energy policy and the labour market: consequences for employment in regions undergoing energy transitions. 2023. URL: <https://www.eesc.europa.eu/sites/default/files/files/qe-05-23-214-en-n.pdf>